

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הקשיבו יהודים! ניתנו לכם יומין זכאין שבהם צ"ל
"הקהל את העם" ולהביא חוספה ביראת ה'

ראה עמוד 11

ערב שבת קודש פ' האזינו, י"א תשרי
הי' תהא שנת סגולות בכל

שפא

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכרון

הצדקנית הרבנית מרת חנה עי"ה שניאורסאהן
בת הצדקנית הרבנית מרת רחל
ובת הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה

נפטרה ביום השבת קודש, ו' דעשי"ת, בעלות המנחה
שנת ה'תשכ"ה
- ת נ צ ב " ה -

אמו של כ"ק אדמו"ר מה"מ

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

מדוע מדברים דיבורים "פראיים"? / משיחת ש"פ האזינו ה'תשמ"ו

7 זמן הגאולה

נראה שיש עולם? זו אחיזת עיניים בלבד! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 "הקהל את העם"

לנצל את הזמן לפעולה ב"הקהל" ולהקים "רעש גדול" / הוראות מיוחדות לשנת הקהל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

הקהל הדק"ה בשנת הקהל / ב' צילומים נדירים בקשר עם יום הכיפורים ושנת הקהל

כס"ד, להונן כהונה שהואיל כ"ק אדמו"ר הליט"ז להך בערב יו"ט אהרי חפלה פנחה ה"ההכ"ז.

דקר אויבערשטער דאל בעפן א חתימה זונ א גמר התיבה טובה לשנה טובה ומחוקה כסוב הנראה והנבלה למטה פעסרת כהנים.

עס דאל זיינן א ההעזררות חשובה אמיתית. מהוך סכהה וטוב לבב, עפן

(א-אדמ"ר סוכה) הרהבה עילאה, ומתוך בריאות הסוכות. און בען זאל דאס סכהה

זיין אין א שנה טובה ומבודכה, בבני חיי ומחיי רוחי.

דקר אויבערשטער דאל מקיים זיין זיין הקהל בסבת זון, עז עס דאל

זיין הקהל אה כל העם האבטים והנפשים והסוף גמר אטר בהקריה, און פעלה זיין

זיין לירושלמה/אין דקר באולה האמיתית והשליש ע"י כשיה בדקנו, און כסט

זיין ילדה ויראו בנ" וספרו לעשות אה כל דברי ההורה הזאת, מתוך סכהה

וטוב לבב, ומהוך הרחבה, בהשגחה בגטמיות ובהתחנות גמ יהה.

* אה אלה הכסופים ו (הנה) אהן סוף המה יהי קיים וכל עניינים י' אלהיה

דברות עיון אהם ומהלכי ומהל

מספר

אדוני תבונה זרעון הנהגתי אעור
הנהגתי את הברכה ואת המעלה
הנה (הנה) זרעון ומהלכי ומהל
אה את יורעני

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב'ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב'ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולזכות משפחתם שחיו

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"יי "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718) סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04) דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

הקהל דהקב"ה בשנת הקהל

בבואנו מיום הכיפורים ובקשר עם שנת הקהל, הבאנו בזאת ב' כתי"ק נדירים:
 (א) צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הברכה שברך בערב יוהכ"פ, אחרי תפלת מנחה, ה'תשכ"ז (נדפס בלקו"ש ח"ט ע' 380).
 (ב) צילום מהערה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לברכת ערב יוהכ"פ, אחרי תפלת מנחה, ה'תשמ"ז (נדפס בסה"ש תשמ"ז ח"א ע' 13), ובסמוך לו צילום ממה שכתב כ"ק אד"ש מה"מ מעבר לדף: מהיר.

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

צילום א':

דער אויבערשטער זאל געבן א חתימה און א גמר חתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים.

עס זאל זיין א התעוררות תשובה אמיתית, מתוך שמחה וטוב לבב – תשובה עילאה, ומתוך בריאות הנכונה, און מען זאל דאס ממשיך זיין אין א שנה טובה ומבורכת, בבני חיי ומזוני רויחי.

דער אויבערשטער זאל מקיים זיין **הקהל בשנת הקהל** זו, אז ער זאל הקהל זיין את כל* העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך, און מעלה זיין זיי לירושלים **לראות גו' אין דער גאולה** האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און עס זאל זיין **ישמעו** ילמדו ויראו גו' ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת, מתוך שמחה וטוב לבב ומתוך הרחבה, בגשמיות וברוחניות גם יחד**.

(* גם אלה הפטורים מ(הקהל) – בזמן שביהמ"ק הי' קיים מפני שפטורים מן ה(ראי' חגיגה ג, א. ירמי' לא, ז).

** ראה רמב"ם הל' תשובה רפ"ט והל' מלכים בסיומן וחותמן.

צילום ב':

בברכות עיוהכ"פ הערה:

יחד* שבטי ישראל

(* ובני חבורה זריזין הן (רמב"ם שיעור היום עיוהכ"פ – ע"פ הסדר הפשוט דג"פ ליום (אבה"ט פ"ח סוף ה"ה) וראה אגה"ק רסכ"א (שיעור מחרת יוהכ"פ)).

מדוע מדברים דיבורים "פראיים"?

ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" (א וילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים" • שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים", וא"כ בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים" • משיחות ש"פ האזינו, י"ג תשרי ה'תשמ"ז – מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

וכפי שזה ה' בפשטות בזמן ההוא, שהגם שמשה רבינו בעצמו הסתלק בשעה שקיבל את שער הנו"ן ולא נכנס לארץ ישראל, אך כיון ש"אזלינן בתר רובא", ורוב בני ישראל נשארו בחיים, "ואתם הדבקים בה" אלקיכם חיים כולכם היום"⁶, ונכנסו לארץ ישראל – אם-כן מובן, שהיות והודיעו להם על הענין ד"הר נבו", הרי גם הם שייכים לענין ד"הר נבו" ושער הנו"ן, כשם שהנשיא שלהם, משה רבינו, הי' שייך לשער הנו"ן.

והקשר הזה – שבין בני ישראל באותו הדור לדרגתו של משה רבינו בעת עלייתו להר – מודגש גם בפירושו רש"י על התורה בסוף פרשתנו, בפירושו על הפסוק⁷ "בעצם היום הזה וגו'": "לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישים בו אין אנו מניחין אותו וכו', אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום", זאת-

א. בשיעור היומי בחומש, קרוב לסיומו¹, כתוב "ידבר ה' אל משה גו' עלה אל הר העברים הזה הר נבו וגו' ומות בהר וגו'".

בנוגע לענין ד"הר נבו" ידועה תורת הרב המגיד², שאף שהגמ' אומרת³ על הפסוק⁴ "ותחסרהו מעט מאלקים" ש"חמשים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה חסר אחד", כלומר, שמשה השיג רק מ"ט שערי בינה, אעפ"כ – אומר הרב המגיד – בשעת העל"י להר נבו השיג משה גם את שער הנו"ן, וזהו הראשי-תיבות ד"נבו" – נו"ן בו...

ב. והנה, אף שבפשטות ענין זה כתוב בנוגע למשה רבינו, מכיון שהוא נכתב בתורה שהיא "מורשה קהילת יעקב"⁵ הרי זה שייך לכל יהודי, וא"כ, לאחר שיענין זה נכתב בתורה יכול כל יהודי בתור נשמה בגוף לקבל את שער הנו"ן.

(5) ברכה לג, ד. וראה נדה מד, רע"א.
 (6) ואתחנן ד, ד. וראה פרש"י חוקת כ, כב.
 (7) לב, מח.

(1) האזינו לב, מח-נ.
 (2) לקו"ת במדבר יב, א. אוה"ת ברכה ע' בקסג.
 (3) ר"ה כא, ב.
 (4) תהלים ת, ו.

אומרת שבני ישראל לא רצו להניח לענין ההסתלקות שהי' בהר נבו – ומכך מובן עד כמה הי' לענין זה השפעה עליהם.

[דרך אגב ישנה בזה ”קלאץ קשיא”, שכרגיל אין שמים לב עלי: מדובר על הדור שנכנסו לארץ, כאשר בני ישראל עמדו במצב הכי נעלה לאחרי שכבר כל אנשי דור המדבר לא היו, עד שהפסוק אומר ”ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום” – וכיצד יתכן דבר שכזה, שהם יתנגדו לרצון השם! ואין כאן המקום להאריך בזה].

אשר אחד מההסברות בזה הוא-ע”פ הידוע⁸ שישנו בחי' משה שבכל אחד ואחד, שמצד בחי' זו אזי כאו”א עולה להר נבו ביחד עם משה רבינו.

וכפי שהגמ' אומרת⁹ עה”פ¹⁰ ”ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך” שנאמר לדור שנכנסו לארץ, שואלת ע”כ הגמ': ”אטו יראה מילתא זוטרתא היא?” ומתרתת: ”אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא”, וכמבואר בחסידות¹¹ שמצד זה שלגבי משה רבינו ”מילתא זוטרתא היא”, ה”ה מילתא זוטרתא גם לגבי כל יהודי, מצד בחי' משה שבכאו”א, שהרי בפשטות פסוק זה מדבר (כאמור) על הדור שנכנסו לארץ.

ג. וזהו התוכן הפנימי בזה שבני ישראל לא רצו להניח למשה רבינו ”להסתלק”:

מה שאומרים שאצל בני ישראל היתה אז

העלי' ל”הר נבו”, הכוונה היא, שהאירה אצלם הבחי' דשער הנו”ן השייכת לגאולה העתידה.

ורצונם של בני' הי' שהענין אכן יומשך למטה, ויקויים בפועל בעולם הזה – שעלי”ז שמשו רבינו הי' נשאר בעולם הזה הי' הדבר נפעל. וכידוע¹², שבאם משה הי' מכניס את בני ישראל לארץ ישראל, היתה אז הגאולה הנצחית שאין אחר' גלות. וזה הי' רצונם של בני' בזמן ההוא, להשאר עם הנשיא שלהם, וללכת יחד איתו לא”י לגאולה הנצחית.

ד. אך כיון שאז ”לא זכו”¹³ ולא היתה הגאולה הנצחית – ישנו הלימוד מכך בזמננו זה, שהיות ולכל אחד יש כבר את העלי' להר נבו מצד בחי' משה שבכל אחד ואחד, עליו לרצות שזה יקויים לא רק מצד בחי' משה שבו **ברוחניות**, אלא בגשמיות כפשוטו – שילכו עם נשיא דורנו בגשמיות לארץ ישראל, כיון ש”מה זרעו בחיים אף הוא בחיים”¹⁴!

ומה שהי' מעשה בשנת תש”י – הרי מיד יהי' ”הקיצו ורננו שוכני עפר”¹⁵, ולא סתם ”הקיצו”, אלא באופן ד”ורננו”, מתוך שמחה, ובנוגע לצדיקים הרי זה יהי' מיד בהגאולה!

כידוע שבנוגע לצדיקים אין צורך לחכות לכל החשבונות שכתובים בזהר¹⁶ אודות השנים שבין ביאת משיח לתחיית המתים – היות והנשיאים יקומו מיד¹⁷, כמובן ממאמר חז”ל¹⁸ ש”משה ואהרן יהא עמנו” מיד כשיבנה ביהמ”ק, ואזי יוכלו תיכף לשאול אותם כיצד

אוה”ת ואתחנן ע’ סה. צג. (כר ו) ע’ ב’רא ואילך. ועוד.

(13) ראה זח”ג רכא, א.

(14) תענית ה, ב.

(15) ישעי' כו, יט.

(16) ח”א קלט, א ואילך.

(17) ראה זהר שם קמ, א.

(18) תוד”ה אחד – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

הזדמנות אחת מי יודע אם תשוב, ועוד וגם זה עיקר – אם ינצלו כל הזדמנות כדבעי, אזי הפעולה שלאח”ז תהי' באופן ד”כפליים לתושי”¹¹, ואילו כשמחמיצים את האפשרות, אזי בהזדמנות הבאה יש להתחיל מחדש כו’.

והמעשה הוא העיקר¹², והוא הכוונה והתועלת שבדיבור – אשר כאו”א ידבר אל כל ישראל, אנשים נשים וטף, אודות ”הקהל”, ויש לספר על כך בכל השנים כולם, אבל במיוחד בשנת הקהל ובסמיכות לחגה”ס ובחגה”ס עצמו כו’,

והדבור יהי' בדברים היוצאים מן הלב ובהדגשה שהכוונה היא בנוגע לפועל, המעשה הוא העיקר, שכאו”א מהשומעים יעורר את זולתו החל מבני ביתו וכל מי שהוא בעל השפעה עליו.

וכבר הובטחנו שאם יהי' ”יגיעת”, אזי ”ומצאת”¹³, הצלחה באופן של מציאה שלא לפי ערך היגיעה (והיינו הרבה יותר מאשר ”לפום צערא אגרא”¹⁴), ועד אשר כל ה”מציאות” כולם יתאחדו ל”מציאה” אחת, ”מצאתי דוד עבדי”¹⁵, דוד מלכא משיחא, בארץ הקודש, בירושלים עיה”ק, ובביהמ”ק השלישי, ”מקדש אדני-י כוננו ידיך”¹⁶.

ושם, עוד בשנת תשמח, יהי' ”הקהל” כפשוטו והמלך יקרא את פרשיות התורה, ומתוך שמחה גדולה, ואע”פ ש”חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה”, כמ”ש הרמב”ם, הרי ממשיך ”וגילו ברעדה”, בדוגמת עבודת ר”ה שהיא, בעצם, מתוך שמחה (וכהפטרות שבת שלפנ”ז ”שוש אשיש”) ורק שבגילוי ישנה ”רעדה”, אבל אעפ”כ תוכו רצוף שמחה – ”גילו”.

ולאח”ז באים לגילוי השמחה (”גילו” בגילוי) ועד לשמחה שלמעלה ממדידה והגבלה לגמרי (כמבואר בהמשך שמח תשמח¹⁷) – שמחה שהיא עצמה מוסיפה בעונג כו’, וגם **ביראה**.

והעיקר שכל אחד ואחת, כולל קטני קטנים, יעסקו ב”הקהל” בפועל, למטה מעשרה טפחים, והובטחנו – ”הבא ליטהר מסייעין אותו”¹⁸, ו”יגיעת ומצאת” (כנ”ל),

ומתוך שמחה אמיתית, שמחה גדולה שלמעלה מכל מדידות והגבלות.

(משיחת י”ג תשרי ה’תשמ”ח – בלתי מוגה)

(15) תהלים פט, כא.

(16) בשלח טו, יז.

(17) סה”מ תרנ”ז ס”ע רכג ואילך.

(18) שבת קד, א. וש”נ.

(11) ראה שמו”ר רפמ”ו.

(12) אבות פ”א מ”ז.

(13) מגילה ו, רע”ב.

(14) אבות פ”ה מכ”א.

ג. ויש להוסיף שהכח להיות, תיכף ומיד, במעמד ומצב שיראת ה' ברגע זה, תהי' יראה כזו הנמשכת כל הימים ניתן לכאור"א מישאל מכיון שבנ"י הם למעלה מהגבלה של זמן ומקום.

והביאור בזה – ע"פ מ"ש באגה"ת⁵ בנוגע למדת התשובה "בלב ישוב עוד לכסלה למרוד במלכותו ית' ולא יעבור עוד מצות המלך ח"ו", ובל' הרמב"ם⁶ – "ויעיד עליו יודע תעלמות שלא ישוב לזה החטא לעולם", דלכאורה אינו מובן:

הרי כאור"א הוא בעל בחירה ומנין ששוב לא יחטא? והביאור – שאם התשובה עתה היא כדרוש, הרי הוא עצמו בבחירתו, נטל מעצמו את האפשרות של "ישוב לכסלה", ומה שמחר, או מחר לאחר זמן, עלול להיות שינוי בבחירתו, אין זה גורע מתוקף ההחלטה שלו ביום שלפנ"ז (או בשעה שלפנ"ז כו'). ועד"ז בנוגע לענינו, שהתעוררות ביראת ה', כתוצאה מהתבוננות בענין "הקהל" היא באופן כזה שעתה ביכולתה להיות נמשכת "כל הימים".

ד. והנה, דוקא לאחר שחרב ביהמ"ק נעשה "הקהל" שייך יותר לכאור"א מישאל, האנשים הנשים והטף, והיינו בדוגמת כללות הענין דקרבנות, אשר, בזמן שביהמ"ק ה' קיים היתה עבודת הקרבנות דוקא ע"י הכהן, ויתירה מזו – הישראל אסור אפ' לעמוד ליד המזבח, ואילו בזמן הזה, הנה "תפלות במקום קרבנות תקנום"⁷ ונעשו שייכים לכאור"א, ועד כדי כך שגם קטנים מחנכין אותם, בנוסף לכיבוד אב ואם וכיו"ב, גם (ואדרבה – התחלת החינוך היא) בנוגע לתפלות כו', וביניהם תפלות שבמקום הקרבנות.

ומכיון שהתורה, תורת אמת, קובעת שזהו סדר החינוך, הרי מזה גופא מוכח שענין התפלה הוא ביכולתם של קטנים וקטנות, ואפילו קטני קטנים, ואין הדבר תלוי אלא במחנך, שעליו למצוא את האותיות המתאימות והסגנון שיתאים לפי שכלו והבנתו של הקטן בשעה זו.

ועוד ענין בשייכות "הקהל" לזמן הזה דוקא:

כשמדברים על "הקהל", צריך כאור"א להדגיש, הן לעצמו והן לאחרים, כולל הטף, אשר גם לאחר שחרב ביהמ"ק, ישנו המקדש הרוחני "ושכנתי בתוכם"⁸, בתוך כל הלב של כאור"א מישאל, בדיוק כמו שהי' בביהמ"ק הגשמי, ומן הלב – מתפשט לכל הגוף, כולל מוח שבראש, מכיון ש"ליבא פליג לכל שייפין"⁹ ע"י ה"דם הוא הנפש"¹⁰ (אע"פ שישנו מלבד חלל הימני, גם חלל השמאלי כו').

ועד לפעולה באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הלב שתדור בתוכן ד"הקהל", ולכל לראש – בנוגע ללב שלו שעליו מראה באצבע שלו.

ה. מכל האמור לעיל מובן גודל הנחיצות לנצל כדבעי את הענין המיוחד שבשנה זו, וגודל ה"שטורעם" שבו יש לפעול, וכן – גודל הזריזות ו"יפה שעה אחת קודם", שכן, אם יחמיצו

להתנהג בפועל בנוגע להקרבת הקרבנות שבבית המקדש, שזה הרי נוגע מיד כשיבנה ביהמ"ק.

וכשם שזה בנוגע ל"משה ואהרן", כך גם בנוגע ל"משה" שבכל דור ודור, הנשיאים שבכל דור.

ה. יכולים לשאול: מדוע מדברים דיבורים "פראיים" ("זוילדע זאכן")?

אזי ראשית כל, זה מוכרח מצד הזמן: הזמן "פראי" ("א ווילדער זמן") כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"¹⁹, והאופן לבטל זאת הוא ע"י דיבורים "פראיים".

שנית, אין אלו כלל דיבורים "פראיים", שהרי הם כתובים בתורה, ש"היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים"²⁰, התורה פועלת שהאומות יאמרו "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה"²⁰, וא"כ בודאי שהענינים הנאמרים יכולים להתקבל גם "לעיני העמים", ובפרט אם הם "דברים היוצאים מן הלב", שאזי הם "נכנסים אל הלב ופועלים פעולתם"²¹, ועל אחת כמה וכמה שהם פועלים על ה"א-ל זר אשר בקרבך"²².

והעיקר – שאכן ניכנס בגשמיות לא"י, תיכף ומיד, "וארו עם ענני שמאי"²³, יחד עם כל החבילות²⁴, שהרי אז יקחו גם את כל הבתי כנסיות²⁵ וכו'.

ומה שישנה השאלה, הרי זה שבת וכו',

והקושיא האם יש תחומין למעלה מעשרה וכו'²⁶ – כבר דובר כמה פעמים²⁷, שגם שאלה זו יתרץ אליהו הנביא...

ובפרט שהשאלה לא מציקה כל כך, והראי' שיושנים איתה בשקט, ואפילו בעת ההתוועדות, שהרי "שינה²⁸ בשבת תענוג"²⁹, אמנם לא באופן ד"ושכבת וערבה שנתך"³⁰ כיון שאין אפשרות ל"ושכבת", אלא רק "וישבת וערבה שנתך", ובפרט אם יושבים במקום שלא דוחפים ואפשר לישון בשקט...]

והרי זהו הפירוש הפשוט ב"אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח וכו'" (שכל יהודי אומר זאת³¹, או חושב – כמנהג חב"ד³²), שהוא מאמין שזה יהי' בגשמיות כפשוטו, נשמות בגופים!

כשנמצאים בגן עדן הרי לא זקוקים להבהיר ("באוורעען") את הענין ד"אני מאמין"; החידוש הוא שזה יהי' פה למטה דוקא, נשמות בגופים.

וכפי שהרמב"ם מאריך בסוף הלכות מלכים³³, שענין האמונה בביאת המשיח הוא יסוד בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, ששם הוא מדבר בפשטות על נשמות בגופים, כשם שמשח עצמו הוא נשמה בגוף, "מלך מבית דוד"³⁴, כך תהי' הגאולה על ידו לבני ישראל נשמות בגופים, וילכו לארץ ישראל בגשמיות! 1. בהמשך לזה – כאן המקום להביא מה

(27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
 (28) ילקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.
 (29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.
 (30) משלי ג, כ"ד (שאומרים בקשעמה"ט).
 (31) בי"ג עיקרים.
 (32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.
 (33) פי"א.
 (34) שם ה"ד.

(19) ישע"י ס, ב.
 (20) ואתחנן ד, ו.
 (21) ס' הישר לר"ת שער יג.
 (22) ראה שבת קה, ב.
 (23) דניאל ז, ג. וראה סנהדרין צח, א.
 (24) ראה גם "התמים" חוברת ב ע' קכו (קי, ב).
 (25) מגילה כט, א.
 (26) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' נזירות פ"ד הי"א ובנ"כ שם.
 (27) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272. ובכ"מ.
 (28) ילקוט ראובני ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול יעקב) אחרי סעודת שבת. של"ה קלד, ב.
 (29) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רפא. וש"נ.
 (30) משלי ג, כ"ד (שאומרים בקשעמה"ט).
 (31) בי"ג עיקרים.
 (32) וראה לקו"ש ח"ט ע' 282 ואילך.
 (33) פי"א.
 (34) שם ה"ד.

(5) פ"א (צא, א).
 (6) הל' תשובה פ"ב ה"ב.
 (7) ברכות כו, ב.
 (8) תרומה כה, ח.
 (9) ראה זח"ג קסא, רע"ב. רכא, ב.
 (10) פ' ראה יב, כג.

לנצל את הזמן לפעולה ב”הקהל” ולהקים ”רעש גדול”

א. רואים במוחש אשר הדיבור אודות ”הקהל” בביהמ”ק, בפרט אם חוזרים, ובהדגשה, על תוכן הפרשיות שהי’ המלך קורא ומתארים את אופן המעמד דהקהל, שכל ישראל עמדו ושמעו ”בכוונה גדולה יתירה . . . כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה” – הרי זה עושה רושם ופועל התעוררות בנוגע לתוכן המצוה ד”הקהל”, ”ליראה את ה’¹”.

ובמיוחד אם, נוסף ע”ז, הדיבור הוא בדברים היוצאים מן הלב, ובמעמד עשרה מישראל (ד”כל בי עשרה שכינתא שריא²) או יותר מעשרה, עאכו”כ – אם ישנה ההדגשה הראוי’, אשר, מבלי להכנס לבידורים ושקו”ט כו’, מדובר בתיאור מעמד ומצב שבו עמדו כל ישראל האנשים הנשים והטף והקשיבו לפרשיות התורה מהמלך ”כאילו . . . מפי הגבורה שומעה” – שאזי עצם הדיבור מביא להתרגשות!

ואע”פ שלב יהודי שהוא כדבעי, יתרגש ויתעורר מזה גם ביום חול, באחת מששת שנות המלאכה, אבל, כמובן, אינו דומה להתעוררות שתבוא ע”י הדיבור אודות ”הקהל” – כאשר יושבים בסוכה, או בביהכנס” וביהמ”ד, מקום קדוש ובעשרה כו’ ובלבד שתהי’ ההדגשה הראוי’ אודות תוכן המצוה ”למען ישמעו ולמען ילמדו גו”³ (שלשון זה ”למען”) מורה שהכוונה נעשית חלק מהמצוה⁴) – ”ליראה את ה’ . . . כל הימים”, תוספת ועילוי ביראת ה’ שתהי’ נמשכת ”כל הימים”, הן ביום ובלילה, הן בשנה השמינית, שנת ”הקהל” והן בשאר הימים, הן בא”י והן בחו”ל.

ב. ולכן, בנוגע לפועל:

בעמדנו בימים הסמוכים לחג הסוכות שבו הי’ ”הקהל” בביהמ”ק, ועד”ז בימי חג הסוכות עצמו, יש לנצל את הזמן לפעולה ב”הקהל” – להקים ”רעש גדול” ולפנות אל בני האנשים הנשים והטף בדברים היוצאים מן הלב – [ובלב גופא, מעומק פנימי’ הלב שפועלים פעולתם במכ”ש מדברים היוצאים מחיצוניות הלב או מפנימיות, אבל לא פנימיות דפנימיות, ובלא”ה, אם הדיבור לא יהי’ מן הלב עלול השומע להקפיד כו’], ולומר להם (בתוספת ביאור ופירוש בארוכה, לכאו”א לפי ענינו, אודות מהותו של ”הקהל” והאופן שבו נערך בביהמ”ק כו’):

הקשיבו יהודים! ניתנו לכם יומין זכאין שבהם צ”ל ”הקהל את העם” ולהביא הוספה ביראת ה’, וכל או”א מישראל יכול להעמיד עצמו, תיכף ומיד, במצב של יראת ה’ תמיד כל הימים.

ד”לא זכו” וכו’ – בכ”ז מבקשים מהקב”ה, שבזכות זה ש”לישועתך קוינו כל היום”, יתקיים ”את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך”.

ונקודת הענין – שעצם האמונה והתקוה לביאת המשיח גורמת לקירוב הגאולה!

שזהו פסק-דין מהחיד”א שהי’ כאמור פוסק דינים, ואף אחד לא חולק עליו בזה! שאפי’ בענינים שהוא חולק על פוסקים אחרים מכריעים כדעתו, ועאכו”כ בענין זה שאין חולק עליו.

ז. ועפ”ז ישנו גם תירוץ לאלו הטוענים שאין זה ”מנהג אבותינו” ו”אין זו דרכנו” לעסוק בלהט באמונה, צפי’ ותקוה לביאת המשיח, והמענה הוא: ישנו פסק-דין מפורש **שעל-ידי** ”לישועתך קוינו כל היום” יש את הענין ד”את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח”!

– ואין להכנס לויכוחים כלל עם אלו הטוענים זאת, ולא להתפעל מה”מלעייגים”, כיון ש”ויכוחים” גורמים רק לכך שכל צד ירצה לנצח בויכוח, וזה עלול להעלות חו”י מחשבה שהצד השני צודק, או להחליש וכו’, ומוטב לומר תהילים בזמן זה!

אומרים בפירוש בעת התפלה³⁷, ש”מפני חטאינו גלינו מארצנו” – טוען הוא, שאצלו אין ”חטאינו”, היות ו”מנהג אבותינו בדינו”... אבל הרי ”חטא” הוא גם מלשון חסרון³⁸, ויש אצלו חסרון בהאמונה והתקוה לביאת המשיח, ודוקא עי”ז שמתקנים זאת, ונמצאים במצב ד”לישועתך קוינו כל היום”, זה בודאי יביא את הגאולה ע”י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

שהעירו לי (”העיריני חכם אחד”) ובהשגחה פרטית זה הגיע לידי בשבת זו, בנוגע למה שכתב החיד”א על האמונה בביאת המשיח.

ובהקדים, שהחיד”א הרי הי’ פוסק בין בנגלה דתורה, בספרי ההלכה והשו”ת שלו (חיים שאל וכיו”ב), ובין בנסתר דתורה, כמוכח מזה שהוא מביא בספריו כמה ביאורים ע”פ קבלה ומכריע ביניהם. ועבודתו של החיד”א היתה – ”שד”ר” של יהודי ארץ ישראל, שנהג להסתובב בחוץ לארץ ולקבץ כספים עבור בני ארץ ישראל, כלומר, שנהג להפוך מעות של חו”ל למעות א”י, עד שהי’ מאחד את הממון של חו”ל עם ארץ ישראל, שזהו הענין ד”עשה כאן ארץ ישראל” (כפתגם הידוע³⁵) – הכנה לגאולה כאשר ילכו בפועל מחו”ל לא”י.

והנה, בספרו ”מדבר קדמות”³⁶ שואל החיד”א על הברכה הנאמרת בתפלת העמידה ”את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך – כי לישועתך קוינו כל היום”, שלכאורה, לא מובנת הכוונה ד”כי לישועתך קוינו”, דהרי ”כי” הוא לשון של נתינת טעם, והאם זה הטעם על הגאולה?

ומתחזקת התמיהה: ידוע עד כמה צריכים להזהר במילים הנאמרות בתפלת העמידה, שכל מילה צריכה להיות בתכלית הדיוק – וא”כ איך אומרים ”כי לישועתך קוינו כל היום” בתור טעם ל”את צמח דוד עבדך וכו”?

ומבאר, שאין-הכי-נמי, זהו אכן נתינת טעם: התוכן דתפלה זו הוא, שאפי’ אם מאיזו סיבה שתהי’ יתכן שמשליח לא צריך לבוא עכשיו, ומישהו עלול לטעון שנמצאים במצב

(35) אג”ק אדמו”ר מהוריי”צ ח”א ע’ תפה. ועוד.

(36) אות ק ערך קיווי. וראה לקו”ש ח”ל ע’ 3-182; חל”ז ע’ 5-6, ובהנסמן שם.

(37) תפילת מוסף דיר”ט.

(38) לקו”ת מטות פב, א. סה”מ קונטרסים ח”א קצא, ב ואלך. וראה פירש”י מ”א א, כא.

(3) וילך לא, יב.

(4) ראה ב”ח או”ח ר”ס תרכה. ועוד.

(1) וילך לא, יג.

(2) סנהדרין לט, א.

נראה שיש עולם? זו אחיזת עיניים בלבד!

תרגום הפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

. . ידוע הפתגם שבעל ההילולא די"ג תשרי נהג תמיד לומר: העולם אומר שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה ("ארונטער") צריכים לעבור מלמעלה ("אריבער"), ואני אומר שלכתחילה יש לעבור מלמעלה - [ובלשונו הק:]: "לכתחילה אריבער".

והנה, ישנם כמה הוראות שניתן ללמוד מאימרה זו:

א) כאשר הולכים מלמטה (לפי הסדר ד"ארונטער") ישנם חשבונות, ובמילא יש חילוקים בין אחד לשני, אבל כאשר הולכים מ"לכתחילה אריבער" לא רואים חילוקי דרגות (בין "ראשיכם שבטיכם" לבין "חוטב עציך" ו"שואב מימך"²) ואין שום חשבונות, אלא כולם משתווים - מ"ראשיכם שבטיכם" עד ל"חוטב עציך" ו"שואב מימך".

ב) הוראה נוספת לכא"א: כאשר קמים בבוקר, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא - לומר "מודה אני לפניך כו", כלומר, בראש ובראשונה יש לדעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי אין צורך לערוך שום חשבונות, ואפ"ל חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים בשיטה ד"לכתחילה אריבער" - שכל המציאות שלו היא אלוקות!

ואף שכתוב³ "חוקות שמים וארץ אשר שמת", זאת-אומרת שיש מציאות של עולם (ע"פ תורה) - אעפ"כ עליו לדעת שעיקר המציאות שלו היא אלוקות!

וזאת למדים מאברהם אבינו: כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב"ה (לעקוד את יצחק בנו), לא ערך שום חשבונות כיצד ימלא את השליחות, אלא רק ידע שעליו להשלים את הכוונה העליונה. וגם כשבאמצע הדרך הופיע לפתע נהר⁴ - זה לא נגע לו, מכיון שעליו ללכת למלאות את השליחות, ואכן כאשר הגיע לנהר - התבטל הנהר ("געוואָרן אויס טייך")⁵! החשבון היחיד שלו הי' - שעליו למלאות את שליחותו של הקב"ה.

(* השיחה נערכה מחדש עם מראי מקומות בשולי-הגליון.
1) אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז.
2) ר"פ נצבים.
3) ע"פ ירמ' לג, כה. וראה ויק'ר פל"ה, ד.
4) ע"פ מדרש תנחומא וירא כב. נת' בארוכה בספר
השיחות תשמ"ז ח"א ע' 265 ואילך. ע"ש.
5) ראה מדרש תנחומא שם: "מיד ירד אברהם לתוך המים . . כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו, באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפני רבש"ע כו', מיד נער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

שבו התפלל ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זזה ממקומה"⁵, ועוד ועיקר - שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל"⁶, שבודאי למד זה מהנהגת משה רבי, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה⁷ - "נחנו מה"⁸, שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

נשמה בגוף באופן נצחי

[. .] מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו ידי-חובת כל העיניים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹), אין עוד עיניים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן¹⁰ דנפיל מדרגי' איקרי כו"¹¹), ובמילא, ישנה מציאותו של משה - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - נשמה בגוף באופן נצחי.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" - שעכשיו יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל¹² בנוגע לדורו של משה שישו בו יחד עמו.

ולהעיר גם ממה שנאמר במזמור "לכו נרננה" שאומרים בקבלת שבת: "ארבעים שנה אקוט בדור גו"¹³, דור המדבר, שגם הם ישובו ויכנסו לארץ ישראל, ומתוך שמחה וטוב לבב, באופן ד"לכו נרננה", החל מניגון של שמחה שינגנו עתה, ניגון עם תיבות, עד לניגון שלמעלה מתיבות, עד ל"קלא פנימאה" (ע"ד ובדוגמת הענין דתקיעת שופר¹⁴).

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה התש"נ - בלתי מוגה)

5) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק
ביאור לסי' ז"ך.
6) תשא לג, יא.
7) ועד"ז ביהושע - שנקרא "נער", שמורה על הביטול.
8) בשלח טז, ז-ח.
9) שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב).
10) זח"ג קלה, ב.
11) נוסף לכך שגם בשעתו לא הי' זה באופן של ירידה, כי אם, "ויעל משה".
12) במדב"ר פ"ט, יג.
13) תהלים צה, יו"ד.
14) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, ד. ובכ"מ.

(ג) מזה גם למדים את ההוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות אלוקות בעולם⁶

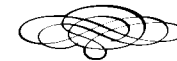
ע"כ אומרים לו: צריכים ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם – הרי זו אחיזת עיניים בלבד (עס בלענדעט די אויגען)⁷!!

והוראה זו – שאין להתפעל מהעולם – היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאז השטן אינו מקטרג כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של בני ישראל ביום הכיפורים שהם "כמלאכים"⁸, שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואזי לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁹ – מלמטה למעלה, אלא רק "מלכתחילה אריבער".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו גו"¹⁰]

(תרגום חפשי משיחת ש"פ האיזנו, י"ג תשרי ה'תשל"ג - בלתי מוגה)

(6) מלשון העלם - לקו"ת שלח לז, ד ועוד (ראה הנסמן בלקו"ש חל"ד ע' 211). המו"ל.
(7) וכמבואר בחסידות בכ"מ שמה שהעולם מראה עצמו למציאות, הוא שקר גמור (ראה סה"מ תרמ"ג ע' צה. ועוד).
(8) טווא"ח סתר"ו (מפרד"א פמ"ו). ועוד. - ראה הנסמן בלקו"ש חט"ז ע' 339.
(9) ויצא כח, יב.
(10) נדפס בסה"מ תשל"ב ע' 17 ואילך.

ע"י "הכנסת אורחים" יביאו את הגאולה בפועל!

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

. . . כאן המקום להזכיר את הנחת-רוח המיוחדת שישנה מכך שארגנו לאחרונה "הכנסת אורחים" באופן של אש"ל, עבור האורחים שמגיעים לכאן לכל חודש תשרי או רק לחלקו, עי"ז פועלים נחת-רוח מיוחדת, ובזכות זה פועלים את הענין ד"גדולה לגימיה שמקרבת" (כלשון הגמ'¹), ובמילא עי"ז יביאו את הגאולה בפועל, עד שתהי' בפועל ירושלים הבנוי' בירושלים כפשוטו, ותושבי ירושלים יקבלו את האורחים, עד שזה יביא למעמד ומצב שעתידיה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל ועתידיה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות²,

(* השיחה נערכה מחדש עם מראי מקומות בשוה"ג. (2) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ד פ' שבת ור"ח. (1) סנהדרין קג, ב. יל"ש ישעי' רמז תקג.

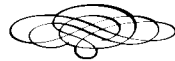
וכך גם בנוגע לביהמ"ק שיתפשט בכל ירושלים³.

ענין זה, מה שהאורחים באים לכאן לחודש תשרי, הוא ע"ד מה שהי' בזמן הבית – שכל העולים לירושלים בשלש רגלים נהגו להתארח אצל תושבי ירושלים, ועי"ז היתה להם מצוה גדולה של הכנסת אורחים; עד"ז גם פה ישנם אורחים שמגיעים מכל קצוי תבל, עד לאלו שיצאו לאחרונה מרוסיה, ועי"ז שיקיימו איתם את מצות הכנסת אורחים זה ימהר את ההכנסת אורחים בירושלים הבנוי' ע"י ביאת משיח צדקנו, שיצא כל יהודי מהגלות, עד ל"כספם וזהבם אתם"⁴ בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

[כ"ק אד"ש נתן בקבוק יי"ש להמסדר של הבית הכנסת אורחים, ולשאר האורחים שי']

(משיחת ש"פ האיזנו ה'תשל"ג - בלתי מוגה)

(3) חדא"ג מהרש"א מגילה כט, א ("אמרו במדרש") (4) ישעי' ס, ט. - הובא ונת' בסה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 467 ואילך.

"לא ימיש מתוך האוהל" – מבית הכנסת זה

כאשר שואלים יהודי שנמצא בגלות, הן אלה שנמצאים בארצות הגולה, והן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי¹, מהו ה"נס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: נס דגאולה האמיתית והשלימה!

בלשון הידוע – שבכמה וכמה קהילות מישראל נוהגים לאמרו גם בדיבור, ואלה שאינם נוהגים לאמרו בדיבור, ה"ז במחשבתם – "אחכה לו בכל יום שיבוא"², ועאכו"כ בזמן סגולה, כבנדון-דין, שנה שהר"ת שלה הוא "תהא שנת נסים", החל מנס הגאולה.

[ויש להוסיף, שבענין ה"נסים" נכלל גם זה ש"לא יבטלו במציאות ממש באור ה' הנגלה כו" – במכ"ש וק"ז מתורת הבעש"ט³ בנוגע לעבודת התפלה שבכל יום, ש"זהו חסד גדול מהשי"ת שאדם חי אחר התפלה, שלפי דרך הטבע הי' לו למות כו", היינו, שזה שנשאר חי אחר התפלה הו"ע של "נס"].

ומעלה נוספת גם מצד המקום – בית-הכנסת ובית-המדרש, בית שמגדלין בו תורה ותפלה⁴ והחלטות טובות על גמ"ח, ביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמותיו קשורים עם הגאולה (כמדובר כמ"פ), ומובן, שכל עניניו הם בהדגשה יתירה בבית

(1) בהמקומות שמוזר להכנס – כידוע פרטי (3) צוואת הריב"ש סל"ה. וראה שם סמ"ב. הדברים בזה. (4) מגילה כז, רע"א.
(2) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.